BIBLIOTECA MARCEL·LÍ DOMINGO
Recull de premsa local i comarcal

David Aymerich en una imatge al Delta, al Far del Fangar. FOTO: CEDIDA

Ubicació
Al Delta de l'Ebre

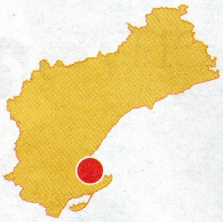

Es troba a Deltebre. Es pot deixar el cotxe al costat del restaurant Los Vascos i caminar des de la platja de la Marquesa fins al far.

El Far del Fangar

ESPERO QUE ESTIGUIS BÉ

DAVID AYMERICH
Cineasta

Icònic fanal marítim. La desembocadura del riu Ebre és quelcom històric i incomparable. Les seves platges semblen arribar ben bé a l'infinit

El món canvia, vulguem o no vulguem. És llei de vida que les coses, tal com les veiem a dia d'avui, siguin úniques i incomparables. Això mateix em va succeir en la meva última visita al Delta de l'Ebre ara fa un any. Personalment, crec que som conscients del canvi climàtic, de la seva acció, però és una llàstima que no fem una mica més al respecte.

La província de Tarragona, casa nostra, té una gran varietat de racons i indrets als quals apropar-se, ni que sigui per passar una estona. Però, d'entre tots ells, la desembocadura del riu Ebre és, en la meva humil opinió, quelcom històric i incomparable. Les seves postes de Sol semblen tretes de les pel·lícules clàssiques més llunyanes i exòtiques, les seves platges semblen arribar ben bé a l'infinit i els seus colors són tan diferents que costaria imaginar-los. Sembla mentida que, a pocs quilòmetres de la globalització més industrialitzada hi pugui haver un espai amb tanta vida, tanta natura i tanta delicadesa a la vegada.

En els meus 25 anys de vida he baixat diverses vegades al Delta de l'Ebre. Amb els pares, els amics, la parella, els cosins. Però, l'últim cop que vaig poder ser-hi, em va envair una sensació de vulnerabilitat com cap altre ho havia fet abans. Va ser el juliol de 2019 quan, amb els amics, vam decidir passar uns dies a la Platja dels Eucaliptus i la Platja del Fangar. Quines platges... La primera finalitzava a l'horitzó però, tot i això, va ser la segona la que va captar tota la meva atenció. Ens havien parlat moltes vegades d'ella i del seu far, el Far del Fangar i, alguns amics, es feien gairebé pesats al mencionar 'l'instagrametgable' que arribava a ser. Així doncs, no vam dubtar en caminar els quatre quilòmetres que separaven l'inici del paratge natural, i inici de la platja, fins la seva altra punta, on ens esperava la custodia de l'icònic fanal marítim.

Ara, miro enrera i només sento nostàlgia per aquells moments. Com sempre, l'important de qualsevol aventura no és el final, sino el camí que t'hi porta, i la Platja del Fangar no va ser menys. A mà dreta t'acompanyaven el mar i les onades, que colpejaven suaument la sorra daurada tant típica de la nostra terra. Era llavors, quan miraves al marge esquerra, que descobries unes petites dunes naturals en constant metamorfosi. Delicades i puntiagudes, qualsevol podria pensar que eren miniatures directament importades d'Erg Chebbi. Segurament el far era el punt i final de la travessa, el 'souvenir' més preuat per ensenyar a les xarxes socials, però els meus ulls van guardar en el record aquella imatge tan hipnòtica, tan exòtica i tant del Delta de l'Ebre com aquelles dunes.

Com bé he dit, això va ser fa gairebé un any i, sincerament, no he tornat al Delta des de llavors. No en culparé un 2020 marcià, tampoc a la meva feina però, és cert que vaig tenir molta por després de veure les imatges que els mitjans i les televisions van emetre el passat mes de gener. Por de que res tornés a ser com abans. Quant deu haver patit la Platja del Fangar? Com deu haver malmès el Temporal Glòria els seus inclassificables paratges? Diuen que a les pors i els temors se'ls ha de posar nom, així que jo ho tinc ben clar i ho diré totes les vegades que faci falta.

Estimats companys, estimat Govern, hi ha molt més del que es pensen més enllà del centre i del nord. El sud és una meravella i està en perill. Cuidem-lo i lluitem per preservar-lo o acabarem sent nosaltres els culpables de que les nostres pors siguin una realitat. Per la nostra província i la nostra terra, gaudiu de l'estiu!

Font: biblioteca.tortosa.cat